



ELS POBLES INDÍGENES, ENTRE ELS MÉS POBRES I MARGINATS *LOS PUEBLOS INDÍGENAS, ENTRE LOS MÁS POBRES Y MARGINADOS*

Pot perjudicar els pobles indígenes l'avanç envers els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni? En alguns casos sí.

Així ho indica l'informe del Fòrum Permanent per a les Qüestions Indígenes de les Nacions Unides. La seva presidenta, Victoria Tauli-Corpuz, assenyalava el creixement vertiginós i la vulneració dels drets humans com a causes fonamentals de la pobresa dels indígenes.

La major part dels 370 milions d'indígenes del planeta és pobre. I la seva situació ha empitjorat durant els últims 10 anys, ja que molts han incrementat la població més marginada de les zones urbanes per conformar un grup ètnic que ni pot fer-se enrere ni té massa possibilitats de progrés.

La manera de viure tradicional dels indígenes topa amb el desenvolupament desmesurat que es practica en els territoris que habiten, en forma de talas comercials, projectes de construcció i extracció de recursos a gran escala, pràctiques agrícoles intensives, etc.

Els indicadors que, en alguns països, assenyalen una bona progressió cap als Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, no reflecteixen la situació d'aquells pobles indígenes que no foren inclosos en l'elaboració d'aquests objectius. Per això, s'hauria de reformular el concepte tradicional del desenvolupament, entès com a creixement, i comptar amb la plena participació dels pobles indígenes, per frenar la pèrdua de les seves terres i recursos, no augmentar els seus nivells de pobresa i evitar la desaparició de les seves cultures i idiomes.

¿Puede el avance hacia los Objetivos de Desarrollo del Milenio estar perjudicando a los pueblos indígenas? En algunos casos sí.

Así lo indica el informe del Foro Permanente para las Cuestiones Indígenas de las Naciones Unidas. Su presidenta, Victoria Tauli-Corpuz, señala al desarrollo vertiginoso y la vulneración de los derechos humanos como las causas fundamentales de la pobreza de los indígenas.

La mayor parte de los 370 millones de indígenas del planeta es pobre. Y su situación ha empeorado en los últimos 10 años, incrementando muchos de ellos la población más marginada de las zonas urbanas y conformando un grupo étnico, que ni puede volver atrás ni tiene demasiadas posibilidades de adelanto.

El modo de vida tradicional de los indígenas choca con el desarrollo desaforado que se practica en los territorios que habitan, en forma de talas comerciales, proyectos de construcción y extracción de recursos a gran escala, prácticas agrícolas intensivas, etc.

Los indicadores que, en ciertos países, señalan una buena progresión hacia los Objetivos de Desarrollo del Milenio, no reflejan la situación de aquellos pueblos indígenas que no fueron incluidos en la elaboración de estos objetivos. Por ello, se debería reformular el concepto tradicional del desarrollo, entendido como crecimiento, y contar con la plena participación de los pueblos indígenas, para frenar la pérdida de sus tierras y recursos, no aumentar sus niveles de pobreza y evitar la desaparición de sus culturas e idiomas.



LES DONES DE DARFUR *LAS MUJERES DE DARFUR*

Quan les dones i les nines refugiades en els camps de desplaçats de Darfur surten a cercar llenya, aigua o algun aliment, corren el perill de ser maltractades i violades pels *janjawid*, milicians àrabs. En el camp de Zam Zam, a uns quants quilòmetres de la capital de Darfur Nord, Al Fasher, sobreviuen uns 25.000 desplaçats, dones la gran majoria, que tenen cura dels fills i familiars.

Qualificada com la major catàstrofe humanitària dels nostres dies, a Darfur no sols hi ha problemes per fer arribar l'ajuda humanitària, sinó també per mantenir la seguretat dels desplaçats i els treballadors humanitaris. Aquest conflicte, que ha causat almenys 180.000 morts i més de dos milions de desplaçats, s'entaula entre la població de pastors nòmades d'ascendència àrab i l'africana negra, dedicada a l'agricultura. Des de febrer de 2003, les milícies àrabs, protegides pel govern sudanès, han anat aplicant operacions de terra cremada i han expulsat de les seves terres els grups africans majoritaris: els zaghawa, els fur i els masalit, davant la inoperància de la comunitat internacional.

La inseguretat que regna a la regió dificulta el retorn dels desplaçats als seus llogarets. I si el retorn no es produeix en breu, passarà la temporada de la sembra i centenars de milers de persones tornaran a dependre, en el millor dels casos, de l'ajuda humanitària un any més

Quando las mujeres y niñas refugiadas en los campos de desplazados de Darfur salen a buscar leña, agua o algún alimento, corren el peligro de ser maltratadas y violadas por los *janjawid*, milicianos árabes. En el campo de Zam Zam, a pocos kilómetros de la capital de Darfur Norte, Al Fasher, sobreviven unos 25.000 desplazados, mujeres en su mayoría, al cuidado de hijos y familiares.

Calificada como la mayor catástrofe humanitaria de nuestros días, en Darfur no sólo hay problemas para hacer llegar la ayuda humanitaria, sino también para mantener la seguridad de los desplazados y los trabajadores humanitarios. Este conflicto, que ha causado al menos 180.000 muertos y más de dos millones de desplazados, se libra entre la población de pastores nómadas de ascendencia árabe y la africana negra, dedicada a la agricultura. Desde febrero de 2003, las milicias árabes, respaldadas por el gobierno sudanés, han venido aplicando operaciones de tierra quemada, expulsando de sus tierras a los grupos africanos mayoritarios: los zaghawa, los fur y los masalit, ante la inoperancia de la comunidad internacional.

La inseguridad que reina en la región dificulta el retorno de los desplazados a sus aldeas. Y si el regreso no se produce en breve, pasará la temporada de la siembra y cientos de miles de personas volverán a depender, en el mejor de los casos, de la ayuda humanitaria un año más.